

'Weer verslonden,
leest als een trein.' ★★★★★
GOODREADS

ALICE TURNER

RADELOOS

Het Motief team onderzoekt de moord op een rechnerpsycholoog
en krijgt tegelijk zelf te maken met een groot verlies

MOTIEF 5

THRILLER

Alice Turner

Radeloos

Motief – Deel 5

Thriller

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520618 (e-book)
ISBN 9789032520588 (audioboek)
NUR 332
Motief 5 – Radeloos
© 2023 Alice Turner
Omslagontwerp Margo Togni
Binnenwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

VBK
LAB

Proloog

SAMUEL

Omdat hij bang was dat hij het zou vergeten – zijn geheugen was een zeef door die verdomde pijnstillers – noteerde hij de code op een briefje. Verdomme. ‘We hadden nooit akkoord moeten gaan,’ mompelde hij. In zijn rechterooghoek zag hij iets bewegen en geschrokken draaide hij zijn hoofd opzij. ‘Eliza,’ bracht hij uit. ‘Wat doe jij hier, verdomme?’

‘Eh... Reynou heeft me een sleutel gegeven en zei dat ik mocht langskomen wanneer ik wilde.’

Zijn politie-instincten waren allesbehalve aangetast door zijn ziekte en hij wist dat ze stond te liegen. ‘Hoeveel heb je gehoord?’

‘Gehoord?’ Ze wees achter zich. ‘Ik heb net gedoucht, dus ik heb n...’

In een paar stappen was hij bij haar en pakte haar hard, te hard, bij haar bovenarmen vast. Ze kromp in elkaar. ‘Wie je ook hebt gezien en wat je ook hebt gehoord, Reynou mag hier niks van weten.’ In zijn woede rammelde hij haar door

elkaar. ‘Je mag haar hier nooit iets over vertellen, hoor je me?’

Pas toen ze gedwee knikte, liet hij haar los. ‘Sorry,’ zei hij toen. ‘Het is voor haar eigen bestwil, geloof me. Ik zal er alles aan doen om haar te beschermen.’

1

REYNOU

De voordeur ging open en weer dicht. Twee sterke armen tilden Reynou van de vloer, waar ze was blijven liggen nadat Atticus was vertrokken. Troostend kuste Gabriel haar voorhoofd en liep met haar in zijn armen naar de woonkamer. ‘Ik ben er nu. Alles komt goed.’

Reynou verborg haar gezicht in het T-shirt van haar broer. ‘Wat doe jij hier?’

‘Atticus heeft me daarnet gebeld.’

Reynou begon weer te huilen. Gabriel liet haar op de bank zakken en trok een dekentje over haar heen. ‘Ik ga theezetten.’ Zonder haar antwoord af te wachten liep hij naar de keuken.

Haar gezicht voelde plakkerig en pafferig aan. Zelfs na het overlijden van haar man had ze niet zo gehuild. Misschien hilde ze niet alleen om het verlies van Atticus, maar ook om dat van Samuel. Eindelijk. Twee mannen die haar in de steek hadden gelaten, net zoals haar ouders. Nee, zo

mocht ze niet denken. Ze had Gabriel nog en hij was hier. Hij zou haar nooit in de steek laten. Hoe had ze kunnen denken dat ze met Atticus een nieuw leven kon beginnen in Nieuw-Zeeland en haar broer hier achterlaten?

Even later kwam Gabriel terug met twee mokken, die hij op de salontafel neerzette. Daarna kwam hij naast haar zitten en trok haar in zijn armen. ‘Vertel.’

Haar keel voelde rauw aan van alle tranen die ze had ingeslikt, alsof ze scherpe randjes hadden gehad. Ze slikte moeizaam. ‘Ik was zo gelukkig,’ wist ze uit te brengen.

Gabriels tanden knarsten.

‘Wees niet boos op hem,’ zei ze. ‘Hij had geen keuze.’ In het kort legde ze uit wat er was gebeurd. Gabriel zweeg lange tijd toen ze was uitgepraat. Uiteindelijk verbrak Reynou de stilte. ‘Zeg het maar gewoon.’

‘Wat?’

‘Dat je gelijk had.’

‘Ik zou willen dat het niet zo was.’

Zijn woorden veroorzaakten een nieuwe stroom tranen. Haar broer kwam niet aanzetten met clichés. Ze wisten allebei dat een gebroken hart niet eens het ergste was wat ze had meegemaakt. Gabriel en zij waren kinderen van verslaafde ouders. Hun vader was overleden, hun moeder zwierf ergens op straat. Ze hadden in verschillende pleeggezinnen gezeten, tot Reynou was weggelopen vanwege een grijpgrage pleegvader. Nadat ze beiden een tijd op straat hadden geleefd, waren ze bij hun pleegmoeder Emmy te-

rechtgekomen. Zij was hun redding geweest.

Na een tijdje vroeg hij: ‘Wil je iets eten?’

Reynou schudde haar hoofd. ‘Ik heb geen trek.’

‘Je moet iets eten.’

‘Straks.’ Misschien. De gedachte aan voedsel deed haar maag samenkrimpen. Ze had letterlijk en figuurlijk haar buik vol van verdriet.

‘Hoe moet het nu met het Motief-team?’ Gabriel pakte de twee mokken en gaf een ervan aan haar. Voorzichtig nam Reynou een paar slokken. Het gaf haar tijd om na te denken over zijn vraag. Ze was dol op haar werk. Niet alleen dat, het was het enige wat ze op dit moment nog had.

Een paar maanden geleden was de London Metropolitan Police van start gegaan met het Motief-team. Normaliter werden alle moordonderzoeken in Londen uitgevoerd door het Specialist Crime and Operations Directorate’s Homicide Command, dat geografisch onderverdeeld was in vijf gebieden: west, centrum, oost, noord en zuid. Ieder gebied werd geleid door een *detective superintendent*. Voor ieder gebied waren er vier Major Investigation Teams. Elk team stond onder leiding van een inspecteur. Zodra de MIT’s het te druk hadden, kwam het Motief-team in actie, dat meer vrijheden had en bevoegd was in heel Londen. Naast Atticus, die het speciale team leidde, maakten ook Reynou en Gabriel deel uit van het team, net als Toby. Gemma Nigel was als detective superintendent de opperbaas. Reynou was opgeleid tot forensisch rechercheur, net als Gabriel, en ze

had zich ontwikkeld tot politiefotograaf. Doordat ze aan het nieuwe team was toegevoegd, was haar takenpakket weer breder geworden.

En nu riskeerde ze voor de tweede keer haar baan vanwege Atticus Reid. Iedereen bij de politie wist van de affaire die Reynou tijdens Samuels ziekbed met Atticus had gehad. Haar collega's en die van Samuel, die ook bij de politie had gewerkt, hadden haar dat niet in dank afgenomen. Gabriel ook niet. Samuel was zijn beste vriend geweest.

Het was een behoorlijke schok geweest toen ze erachter was gekomen dat ze met Atticus moest samenwerken in het nieuwe team, maar het was hun gelukt om professioneel met elkaar om te gaan. Tot een paar weken geleden, toen ze eindelijk hadden toegegeven aan hun sluimerende gevoelens voor elkaar.

De enige complicerende factor was de onverwachte zwangerschap van Atticus' ex-vrouw Philippa geweest. Een paar uur geleden was hun zoon geboren, helaas veel te vroeg: het jongetje vocht voor zijn leven. Atticus had Reynou zojuist verteld dat hij er voor zijn kind moest zijn en dat er voor haar geen plek meer was in zijn leven. Zijn zoon en Philippa hadden nu de allerhoogste prioriteit. Iets wat ze gek genoeg begreep. Ze bewonderde Atticus er zelfs om, ook al ging het ten koste van haar eigen hart.

'Ik weet niet wat voor invloed dit op het team heeft.' Eerlijk gezegd kon het haar op dit moment ook weinig schelen. 'Ik neem een tijdje vrij.' Het antwoord kwam voor haarzelf

ook als een verrassing, maar ze voelde dat het klopte. Na de dood van Samuel had ze niets anders gedaan dan werken. Doorgaan, om maar niets te hoeven voelen. Die strategie had haar uiteindelijk nergens gebracht, behalve nog dieper in de ellende. Het werd tijd om rust te nemen, om te rouwen. Ze herinnerde zich een gesprek met haar vorige leidinggevende. De man had haar aangeraden om naar de politiepsycholoog te gaan, iets wat ze toen resoluut van de hand had gewezen. Nu besepte ze dat ze hulp nodig had.

Op dit moment voelde haar leven als drijfzand. Hoe harder ze haar best deed om vooruit te komen, hoe vaster ze kwam te zitten.